

Foto: Antonio Marín Segovia

TEMA: Finanslov 2012

Tunesien: Revolutionen går videre

Imperialismen i en X-faktor tid

Oprør mod de spanske banker og myndigheder
Stop Tvangsudsættelser

Hvad er det der skal til?

Lad os bare kalde det en folkefront!

Situationen, som har udviklet sig omkring finanslov 2013, har understreget et forhold med rystende tydelighed: Det går ikke an at sætte sin lid til Enhedslisten og til parlamentariske studehandler. Enhedslisten er ingen garanti for, at Thorning-regeringen fører en progressiv politik eller bare en anden politik, end noget der ligner blå blok under Anders Fogh og Lars Løkke, sådan som dets støtter hævdede før folketingsvalget.

At visse dele af den danske venstrefløj har rendt rundt og bildt sig selv og andre det ind, er i bedste fald et udtryk for blåøjet naivitet, for ikke at modernisere Lenins ord om *parlamentarisk kretinisme* og kalde det en hjernedød tiltro til at tingene er, hvad de giver sig ud for, når det kalder sig både demokrati og folkestyre.

Enhedslisten og dens medlemmer har tilsyneladende beruset sig i parlamentariske illusioner og søde drømme om indflydelse gennem forhandlinger i ministerkontorerne. I en forestilling om at der var brug for liste Ø's stemmer – og at Thorning ville vige tilbage for at indgå forlig med blå blok.

'En fejlbedømmelse af den parlamentariske situation', kalder folketingsgruppen det nu. Det var der nu andre, der havde fortalt dem, inden de lagde hovedet på blokken og prisgav modstanden mod dagpengereformen og en virkelig solidaritet med dens ofre.

Men når partiet nu ser lidt selvkritisk på tingene, ville det være passende om det også undersøgte de 'fejlbedømmelser', som ligger til grund for miseren: opfattelsen af socialdemokraterne og deres regering som 'rød', 'progressiv', 'socialistisk af en art' og 'mulig at trække til venstre'.

Det er et borgerligt socialliberalt parti, en overbevist tilhænger af EU og NATO, en støtte til imperialismens og dens krigspolitik. Den danske og europæiske monopolkapitals regeringsparti – eller et af dem – især foretrukket i kriseperioder, for at lægge en dæmper på social uro og tage brodden af arbejdernes og den brede befolknings modstand mod den kapitalistiske krise- og krigspolitik.

Erfaringen med mere end et års regeringsmagt og to 'røde' og asociale finanslove taler sit tydelige sprog om Thorning-regeringens virkelige karakter.

Enhedslisten har i sin parlamentariske selvberuselse undladt at mobilisere og organisere modstanden uden for folketinget. Ved at blæse de parlamentariske muligheder op har partiet tværtimod bidraget til at demobilisere de folkelige bevægelser og arbejdernes protest. Partiet lagde ikke sin vægt bag at skabe massive demonstrationer for dagpenge-solidaritet ved folketingets åbning, lige så lidt som den socialdemokratiske fagtop gjorde det. Begge er indfedtet i det parlamentariske spil, i korridoraftalesystemet, hvad enten det kaldes finanslov- eller treparts-forhandlinger.

Enhedslisten har vist at det er ude af stand til at spille en ledende rolle i arbejderklassens og den brede befolknings modstand mod borgerskabets og monopolernes politik. Der er til gengæld ingen tvivl om, at der i partiets egne rækker og blandt dets vælgere er et stærkt ønske om en stærk og effektiv modstand mod nyliberalisme og krigspolitik. Men denne findes også uden for Enhedslisten. I den langt bredere venstrefløj. Hos støtter af S og SF. Tilmed blandt støtter til borgerlige demokratiske organisationer og bevægelser.

Efter Enhedslistens parlamentariske fiasko bør der være basis for en fornyet diskussion af organiseringen og udviklingen af modstanden, med hovedvægten på den udenoms-parlamentariske kamp.

Hvad er det, der skal til? Ja, lad os bare kalde det en folkefront. En organisering i mange forskellige former af modstanden mod den nyliberale politik, mod opbygningen af euro-staten, mod krigene og krigspolitikken. En front af partier, politiske organisationer, faglige organisationer, studenterorganisationer, ungdomsorganisationer, folkelige bevægelser, foreninger og initiativer. En inkluderende og ikke ekskluderende alliance, der vender sig mod både blå og 'rød' bloks stort set identiske politik. Den kan have parlamentariske aspekter, eller ikke, men er først og fremmest en bred organisering af modstanden. Sådanne fronter er ved at blive skabt i mange europæiske lande. Og i mange lande udenfor EU. Det er på tide at bygge den i Danmark.

Redaktionen 13. november 2012

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 400 kr.

Institutioner
1 år 500 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
14. december 2012
Deadline næste nr. 07.12.12

Madrid 19. juli 2012

Alle på gaden den 14. november

Mod nedskæringspolitik og for international solidaritet

Udtalelse fra den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO)

Den 14. november er der kaldt til generalstrejke i Grækenland, Spanien, Portugal, Italien, Cypern og Malta mod nedskæringspolitikken, for arbejde og solidaritet. Samtidig forberedes vigtige mobiliseringer i de øvrige EU-lande. Denne dag vil arbejdernes forventning om en samlet og koordineret international reaktion mod denne politik finde udtryk.

Regeringscheferne i EU har gennemtvunget en række neoliberale tiltag, som for eksempel 'Finanspagten', der vælter krisens byrder over på arbejdernes skuldre, på de europæiske folks skuldre.

Med udsigten til en ny recession forlanger de nu lavere løn, forlængelse af arbejdstiden, mere fleksibilitet, nedskæringer i pensioner og sociale ydelser, øgede skatter og afgifter, nye privatiseringer, sløjfning af overenskomster og yderligere indskrænkninger af arbejdernes faglige, sociale og politiske rettigheder.

Alt dette medfører omfattende massefyringer, mens finans-oligarkiet høster maksimalprofitter.

Denne dag er en vigtig mulighed for at sammenkoble og forene de forskellige kampe og udvikle den internationale solidaritet mellem arbejdere og folkene, der rammes af den samme nedskæringspolitik, som kun tjener de kapitalistiske monopolders interesser.

Den 14. november går vi på gaden for at kæmpe mod disse angreb og for at forsvare vores levevilkår gennem kamp og i enhed. Vi opfordrer arbejdere, arbejdsløse, unge, migranter og kvinder fra de folkelige lag til at deltage i og være en aktiv del af generalstrejkerne og mobiliseringerne den 14. november, for at opbygge arbejderklassens enhed og en folkelig enhed for alle dem, som er ofre for denne politik.

Lad os forenes i én stor kampfront mod kapitalismens offensiv, mod den politiske reaktion og truslerne om imperialistisk krig, og i modstand mod udplyndring af naturressourcerne. Vi kæmper for et revolutionært brud med

neoliberalismen og socialliberalismen, for et brud med det system, der fremavler krisen.

Vi fordømmer monopolkapitalens regeringer og institutioner og understreger vores støtte til folkenes ret til at forlade monopolernes, reaktionens og krigens Europæiske Union, og til at forlade Nato, imperialismens væbnede arm.

Fra alle lande, hvor kommunister kæmper, udtrykker vi vores solidaritet med arbejderne og folkene i Europa, med de revolutionære og kommunisterne, der modigt bekæmper kapitalismen og imperialismen.

Den 14. november er et første skridt mod noget nyt og bedre.

Leve arbejderklassens kamp og arbejdernes og folkenes internationale solidaritet!

"Vi skal have sulten tilbage"

Med EU som guide og blå blok som sufflør

Finanslov 2013 fører ikke til arbejdspladser og nye jobs. Den fortsætter de sidste år nedskæringspolitik og lader offentligt ansatte, dagpengemodtagere og 'velfærden' betale

Hverken den ny SF-formand eller Enhedslisten fik omstødt blå bloks reaktionære dagpengereform, som er blevet gennemført af 'rød' blok af Thorning-regeringen. De fik ikke engang sikret alle dem, der falder for dagpengereformen den 1. januar 2013, og slet ikke de titusinder, der falder senere fra uge til uge og måned til måned.

Den rummer ingen seriøse incitamenter til vækst og til at skabe nye arbejdspladser og flere jobs. Det hele er gået skævt for Thorning og Co.: Den højt opreklamerede kick-start af økonomien har ikke bragt Danmark ud af krisen, og de internationale konjunkturer tegner snarere til fornyet recession og negative effekter af eurokrisen og EU's nedskæringspolitik, som også Thorning-regeringen sværger til og har forpligtet sig til.

Den offentlige sektor vil ikke blive genoprettet. Massefyringerne fra 2009-10-2011 bliver ikke rullet tilbage. Nye fyringer kan forventes i mange sektorer. Og der rummes ikke store investeringer i infrastruktur, vedvarende energi og grønne arbejdspladser.

Blå bloks 'sundheds-skabende' fedtaggift, hvis virkning på folkesundheden er mere end tvivlsom, fortsatte under SRSF, som supplerede den med en 'sundheds-skabende' sukkerafgift. Begge er nu blevet skrottet efter krav fra arbejdsgiverne. I stedet øges de direkte skatter bl.a. ved at hæve bundfradraget. Både afgifterne og skatterne er med social slagside.

Finansloven er præget af talrige plastre over de katastrofale følger af den asociale nyliberale EU-politik, de skiftende danske regeringer og deres støttepartier følger. Og af fingeraftryk fra det ene og det andet parti, der skal sælge netop deres 'indflydelse' på produktet til væl-

gerflokkene. Ikke mindst Enhedslisten har benyttet sig flittigt af det.

Det ændrer ikke dommen over en ny reaktionær, asocial finanslov. En finanslov til gavn for kapitalen, til skade for velfærd, til skade for det store flertal. Ligesom sidste år, og de foregående år med Venstre-regeringer.

Den er endnu et skridt på vejen til gennemførelsen af den nyliberale EU-reform-politik, der skal barbære den danske 'velfærdsmodel' ned til tysk og senere sydeuropæisk niveau. De store reformer af de offentlige budgetter er mere end godt i gang. Og mere følger efter.

Kampen om de næste asociale reformer begyndte i samme øjeblik, den ny 'røde' (en joke!) finanslov var indgået.

Venstre viser vejen frem

Oppositionspartiet Venstre blev ikke forligspartner og skyndte sig at lancere et krav om løntilbagegang og et massivt reallønnsfald for alle danskere i overenskomstdækket arbejde: Ingen lønstigninger i de næste otte år frem til 2020, forkyndte Claus Hjort Frederiksen.

Tallet 2020 står som en skæringsdato. Selvom talrige nedskæringspakker er blevet solgt af Fogh- og Løkke-regeringerne som sikring af den danske velfærd for fremtiden og som en garanteret vej ud af krisen, er det nu skudt ud til en veksler på 2020'erne. Arbejdere og lønmodtagere skal betale.

Og arbejdsløse og folk på kontanthjælp og andre overførselsindkomster skal ikke bare betale. De skal også sulte:

- Det er et signal om, at vi har brug for, som nation og som individer, at få sulten tilbage - at have et større eg et an-

Danskerne har protesteret mod EU's nyliberale reformer: De videreføres af SRSF-regeringen med Enhedslistens stemmer

svar for vores eget liv. Vi skal have gjort op med den holdning, at det er bedre at være på passiv forsørgelse end at stå i opvasken på et hotel, sagde Lars Løkke Rasmussen på et pressemøde i forbindelse med hans partis sommermøde den 10. august.

Partiet Venstre er altså sunket så dybt, at det kalder sult sundt for menneskene og landet. Det er en feudal filosofi og en kapitalistfilosofi fra før arbejderbevægelsens første gennembrud, der nu kommer på vej tilbage.

Hartz IV på dansk

Partiet glædede sig til at komme i forhandling med SRSF-regeringen om den bebudede kontanthjælps-nedskæringsreform. Den var også inde og vende i de følgende finanslovsforhandlinger, men står nu efter at føreren af blå blok forlod forhandlingerne tilbage som et kommende programpunkt for nye forhandlinger.

Venstre har siddet ved regeringsmagten i 10 år, mens en hidtil uset slagtning og udflytning af danske arbejdspladser fandt sted. Nu kritiserer partiet SRSF's nye finanslov med Enhedslisten for ikke at skabe arbejdspladser og vækst.

Venstres nye recept efter det forlod statsministeriet er at bringe lønniveauet ned på tysk niveau. De danske lønninger skal skæres med 15 procent. Med hurtige slag (a la SAS) eller i flere omgange, eller både-og.

Det er en dansk HartzIV – den politik for reallønsfald (løntilbageholdenhed fra fagforeningerne mod at bevare arbejdspladser i Tyskland) og beskæring af dagpenge, kontanthjælp og offentlige ydelser, som den daværende socialdemokratiske regering gennemtrumfede i 2004 under omfattende masseprotester.

Den førte til at Tysklands dominerende rolle i EU blev cementeret, til svækkelse af konkurrenterne og de svage eurolandes bankerot, til udbredt fattigdom i Tyskland og en overdisciplineret arbejdsstyrke – og til Angela Merkel-regimet.

Uden fremtidsvisioner

Det danske borgerskab – den herskende klasse – har for længst opgivet at udarbejde en selvstændig national politik. Det har ingen fremtidsvisioner for udviklingen af det danske samfund.

Siden befrielsen fra den tyske besættelse har det konstant og i stadig større omgang tilsluttet sig de imperialistiske blokdannelser og kopieret de toneangivende imperialistmagter – USA, UK, Tyskland (igen), EU.

Det er tomt for ideer andet end profit-sikring.

Dets regeringer – hvad enten de sammensættes af blå eller 'rød' blok – bliver derfor kopi-regeringer, ekkoer af USA og Pentagon, Berlin og Bruxelles.

Finanslov 2013 understreger at det ikke er fra folketinget og dets partier, en ny fremtid og bedre fremtid for Danmark og danskerne vil komme.

Den vil derimod komme i kamp mod den totalt fejlslagne liberale politik, der har ført landet dybt ind i en fiasko af en nyliberal europæisk union og et utal af håbløse imperialistiske krige – på bekostning af selvstændighed og velfærd og på det store flertals regning.

Johanne og æren

For andet år i træk gennemfører Enhedslisten en asocial, nyliberal finanslovaftale med SRSF-regeringen

Enhedslistens kvindelige frontfigur kan noget af det samme som Dansk Folkepartis Pia Kjærsgaard: Hun taler til følelser, og hun viser følelser. Hun virker ærlig.

Johanne Schmidt-Nielsen appellerer ikke kun til følelserne, når hun er vred og sat uden for døren og ikke længere er støtteparti for SRSF, men i opposition og vil have kompensation 'krone for krone' for fælles socialdemokratiske og borgerlige svinestreger. Hun gør det også, når hun skal dække over og sælge sine egne og liste Ø's politiske løftebrud.

Sådan gjorde hun, da Enhedslisten sikrede SRSF tilslutning til deres nyliberale EU-designede og EU-godkendte blå finanslov for 2013.

'For ærens skyld' skulle Enhedslisten nok sige nej, forklarede frontkvinden. Men noget er vigtigere end partiets 'ære':

- Vi kunne ikke få os til at sige nej. Ikke af hensyn til regeringen. Men af hensyn til de mange tusinde mennesker, som havde mistet hele deres indkomst, hvis ikke vi havde lavet den her aftale.

Det er virkelig smukt! Liste Ø skider på partiets ære, politik, påståede principper og vedtagne beslutninger – som partiet har solgt til vælgerne og fået stemmer på – fordi menneskeskæbner er vigtigere.

Det kan da ikke være æreløst at sætte dem over sådanne snævre partiinteresser. Det er ædelt!

Men Johanne Schmidt-Nielsen og Enhedslisten har ikke reddet nogen eller noget. Partiet har fået en bittelille ekstra indrømmelse for de langtidsarbejdsløse, der er ved at falde ud af systemet, ramt af den blå dagpengereform: muligheden for et halvt års kontanthjælp. Hvis man står helt uden indtægter. Men derefter venter det tomme rum.

Og så stemmer Enhedslisten for finanslov 2013, der sanktionerer dagpenge-'reformen' og også blåstempler skatte-'reformen', som Johanne så sig gal på. Den giver også grønt lys for EU's finanspagt (som Enhedslisten stemte imod) og for fortsat dansk krigsdeltagelse.

Det er en finanslov, der tager fra de fattige og giver til de rige, og som betyder fortsættelse af nulvækst-politikken for den offentlige sektor. Det vil sige nye fyringsrunder og nye titusinder, der ender uden for dagpengesystemet.

Finansloven for 2013 viderefører det store EU-reform-program og tager så småt fat på fleksjob- og førtidspensions-'reformerne'.

Sidste års finanslov, som liste Ø også stemte for, blåstemplede efterløns- og pensionsforringelserne, også kaldet 'reformer'.

Efter planen skal finansloven næste år, for 2014, totalrenovere kontanthjælps-, fleksjob- og førtidspensionsordningerne samt SU'en – alt sammen til det værre. Det er resterne af det højtprieste kapitalistiske velfærdssamfund, der nu slagtes med Enhedslistens aktive medvirken.

Sidste år var det De radikale, der fik skylden for, at Enhedslisten stemte for en nyliberal finanslov og forhindrede partiet i at lave den rigtig rød og progressiv. I år er det 'fagbevægelsen' og fagtoppen, der ikke har været aktiv nok i forsvaret af dagpengene. Og det er sandt, men ingen undskyldning.

Desuden har liste Ø ifølge dem selv 'fejlbedømt den parlamentariske situation'. Det betyder, at partiets ellers så kloge parlamentarikergruppe ikke havde forventet, at Venstre ville være villig til at lave finanslovsforlig med regeringen, og at den 'røde' regering ville være villig til at lave forlig med Ven-

stre, Konservative, Liberal Alliance og Dansk Folkeparti, enkeltvis og samlet.

Det ligner en syg undskyldning, en lumsk bortforklaring. Så himmelråbende naiv er liste Ø ikke. Men partiet er nødt til at fortsætte og forny sit grundlæggende vælgerbedrag: at det er støtteparti for en kapitalistisk EU-regering,

der fører blå og kapitalistisk EU-politik.

Rationelle argumenter kan ikke sælge Enhedslistens støtte til EU's nyliberale reformpolitik og krigspolitikken. For der er intet 'rødt', progressivt eller socialt i hverken finansloven eller i liste Ø's rolle. Derfor må følelsesmanipulationen tages til hjælp.

Kan Enhedslisten presses til venstre?

Enhedslistens rolle er blevet at være alibi for en variant af en borgerlig regering

Der var en hel del liste Ø-bannere ved demonstrationen den 2. oktober 2012 med krav om stop for dagpengereformen og for flere nyliberale reformer.

Det var ikke mange dage, regeringspartiernes 'bagland' fik i den syvende himmel med forventningen om, at nu vil den begynde at føre en progressiv politik – med en ny SF-formand og en ældre som ekstrabonus i ministerstole.

Prøvekluden var, om dagpengereformen nu ville blive rullet tilbage, så titusinder af langtidsarbejdsløse (dvs. folk, som har været arbejdsløse i mere end to år) startende fra 1. januar 2013 undgår at blive smidt i den sociale massegrav, som EU's og de skiftende danske regeringers politik har gravet.

Svaret kom hurtigt: Dagpengereformen bliver ikke rullet tilbage. En ny 'akutløsning', der hverken skaffer nye arbejdspladser eller sikrer langtidsarbejdsløse mod økonomisk ruin og social deroute, blev lanceret som den endelige løsning på sagen. Det er et blålys og duer ikke – men manøvren fik vendt LO-toppens spage kritik til begejstring og lukket munden på utilfredse SF'ere, indbefattet Øzlem Cekic.

Det var samtidig et signal fra regeringen til Enhedslisten omkring finanslovsforhandlingerne: *I kan godt droppe at gøre dagpengespørgsmålet til et hovedspørgsmål. Vi ændrer ikke på noget!*

Selvfølger er det muligt for Enhedslisten i forhandlingerne at få nogle ny

småindrømmelser om dagpenge. Men selve reformen med halvering af dagpengeperioden og fordobling af genoptjeningsperioden står fast. Og slår Enhedslisten sig i tøjret, kan SRSF lave finanslov med blå blok.

Vil Enhedslisten være med til det og blåstempe en i bund og grund blå finanslov? Alt tyder på det.

Partiet opfatter ikke SRSF-regeringen som en kapitalistisk regering, der varetager den herskende klasses og EU's og Natos interesser, men som en halvt venstreorienteret størrelse, der yderligere kan 'presses til venstre'.

Enhedslistens rolle er blevet at være alibi for en variant af en borgerlig regering. Og dermed at stille sig i vejen for, at der kan føres en virkelig kamp imod dens politik fra arbejderklassens side, fra alle, som den går ud over.

Enhedslisten løber fra kravene

Partiet har vist sig ude af stand til at stå fast på noget som helst. Det løber den ene gang efter den anden fra sine egne krav. Det bruser op i vrede og falder så forhandlingsvilligt til patten.

Skattereformen: Først skulle de, der blev bestjålet af regeringens skattereform med Venstre, 'kompenseres krone for krone'. Det krav er for længst lagt på hylden.

Dagpengereform: Partiet opgav først kravet om at rulle dagpengereformen tilbage til fire års dagpenget og en genoptjeningsperiode på et halvt år.

Så kom regeringens akutplan, og nu skulle der ifølge Enhedslisten lappes på miseren ved finanslovsforhandlingerne: Blandt andet skulle genoptjeningsretten 'forbedres', og der skulle lempes på reglerne om supplerende dagpenge.

Nu har Enhedslisten også opgivet disse såre beskedne krav (29. oktober).

Støttepartiet vil blot søge at redde nogle flere af de akut truede, som SRSF-regeringen lader fanden tage.

De 'røde' venstresocialdemokratiske partier skuffer. Det ene efter det andet. Enhedslisten sætter med sine modsatte meldinger og reformistiske handlinger troværdigheden over styr.

Det kan gå hurtigt, som det skete med SF.

Rød fernis over blå politik?

Enhedslisten har valget mellem at smøre rød fernis over en blå politik eller trække støtten til den kapitalistiske Thorning-regering og dens politik tilbage. Et valg, som det efter bedste evne søger at undgå.

Det lille trotskistiske parti IS gik for nogle år siden samlet gik ind i Enhedslisten, uden at opløse sig selv. Formålet var 'at trække Enhedslisten til venstre' og få partiet til at føre en klar antikapi-

talistisk politik. Det har indtil nu været en total fiasko. Enhedslisten er kun gået til højre som støtteparti for SRSF-regeringen.

Med udsigten til accept af endnu en blå finanslov er ledende IS'ere rykket i felten for at overbevise liste Ø om, at man ikke skal blåstempe den borgerlige regering og dens finanslov.

Hans Jørgen Vad skriver i Information:

"Enhedslisten skal ikke lade sig lokke af fluffy akutpakker, mens titusinder fortsat mister dagpengene – selv ikke, hvis finansloven bliver et kabinets-spørgsmål."

Jørn Andersen siger i et indlæg på Modkraft:

"Det eneste, der kan redde de dagpenge-truede, er udenoms-parlamentarisk aktion: Protest-demonstrationer, strejker, store tillidsmandsmøder osv. Det er på tide, at venstrefløjen, Enhedslisten, begynder at melde klart ud, at der ikke kommer nogen dagpenge-løsninger alene med parlamentariske midler – fordi regeringen ikke vil."

Disse prædikener falder for døve ører i partitoppen.

Konsekvensen af IS' forfejlede Enhedsliste-politik har været og er at forhindre og forsinke opbygningen af et alternativ til liste Ø's parlamentsfikserede Thorning-støtte-strategi. Med andre ord indirekte at hjælpe SRSF-regeringen til at få gennemført sin politik – trods de

'antiparlamentariske' udbrud.

Venstrekræfterne i Danmark er langt større end antallet af medlemmer af liste Ø, selvom partiet har haft stor fremgang ved ikke at være en del af regeringen, men kun 'støtteparti'. Det har rent ud profiteret af modstanden mod sin egen regerings politik.

Men så længe mange venstrekræfter fastholdes i illusioner om liste Ø og den forfængelige drøm om, at Enhedslisten kan forvandles fra et (venstre)reformistisk til et revolutionært parti (illusioner, som spredes af IS og andre selvproklamerede revolutionære), så længe vil modstanden nedefra være svag – og blå blok sikker på sit comeback.

26. oktober 2012

Fra akutpakke til akutplan: Blålys - duer ikke

SRSF-regeringen har afvist alle krav om at omstøde dagpengereformen

Men regeringen har været under stadig voksende pres for at ændre sin EU-dikterede dagpengepolitik, efterhånden som skæringsdatoen 1. januar 2013 nærmer sig med stormskridt, og udsigten til massegraven bliver uhyggelig tydelig.

Først lancerede den sin akutplan, som skulle give langtidsløse gode råd, når de var ved at falde ud af systemet – men hverken skabte jobs eller sikrede bare en brøkdel mod at falde ud af systemet. Akutpakken blev til en 'akutplan'.

Regeringen og finansminister Bjarne Corydon indgik en aftale med arbejdsgiverne (DA, Kommunernes Landsforening, Danske Regioner og Finansministeriet) om at reservere 12.500 job til ledige, der står til at falde ud af dagpengesystemet.

Dagpengeproblemet er løst, erklærer regeringen: Der kommer ikke mere hjælp til langtidsløse. Arbejdsgiverne er enige.

Aftalen er ikke juridisk bindende, og der er ingen garanti for, at 12.500 ledige, ikke mindst mænd over 50, får arbejde. Forskellige beregninger taler om at fra 16.000-30.000 falder ud af

dagpengesystemet frem til 1. juli 2013.

Akutplanen fik regeringspolitikere til at juble. SF-ordfører Jesper Petersen sagde til Politiken, at han er 'tilfreds og stolt'. 'I dag er en rigtig stor dag', sagde beskæftigelsesminister Frederiksen. 'Det den dejligste morgen i 100 år', skrev den socialdemokratiske MF'er Jens Joel på facebook.

Nærmest i sidste sekund havde LO-formand Børsting forlangt, at der blev gjort noget ved miseren, og rejst 6 konkrete krav. Han kaldte akutplanen for 'et helt afgørende bidrag til, at vi nu på en konkret måde får løst den udfordring, vi står med i forhold til dem, der er på vej ud af dagpengesystemet.'

SF'eren Özlem Cekic, der igen kom ind i varmen hos den nye SF-top med nye ordførerskaber, nøjedes med at glæde sig over dem og har ikke ytret sig om aftalen – men har lovet at stemme med SF for alt, hvad der måtte komme fra regeringen. Partiformand Anette Vilhelmsen siger til Politiken, at nu er

det slut med dagpengesnakken: 'Der er ingen planer i finansloven om, at der skal ske mere på her område'.

'Akutplanen' lukker munden på LO, og et mediebombardement sættes ind, som skal skabe indtryk af, at der nu for alvor gøres noget ved dagpengeproblemet. Men det gør der ikke.

Lappen i 'løsningen' er blevet en anelse større, end da den hed akutpakke – men der er overhovedet ingen nye arbejdspladser i den. Der er ingen løsning for de næste titusinder, der følger efter, og den hjælper ikke engang halvdelen af dem, der står til at falde 1. januar. For slet ikke at nævne dem, der allerede er faldet ud.

Ved at rykke langtidsløse på vej til at falde ud af dagpengesystemet frem i køen - uden at arbejdskøberne er forpligtet til ansættelse - er der bare andre arbejdsløse, der ikke får jobbet. Nyuddannede f.eks.

Som løsning på 'dagpengeproblemet' er den ny akutplan ligesom den gamle det rene blålys.

Der skabes nemlig ingen nye jobs, men tværtimod skabes der et nyt arbejdsgivertilskud. 12.500 kroner, hvis ansættelsen varer seks måneder, og 25.000 kroner, hvis den varer 12. Dagpengereformen skal rulles tilbage. Akutpakken og akutplanen er ikke en holdbar løsning. Ikke engang til et halvt år.

24. oktober 2012

Fedme og kapitalisme

Af Tine Spang Olsen

Sundhed er klassebestemt – og kampen for folkesundheden er en del af klassekampen

Kapitalismen ødelægger menneskers helbred på et utal af måder. Overvægt og fedme er et af symptomerne på et sygt samfund. Løsningen er samfundsmæssig, men gøres individuel. Politisk gennemføres der ikke ret meget af det man ved virker.

Dette kunne være at fjerne moms fra grøntsager, sætte mere bevægelse på skoleskemaet, sund mad i daginstitutioner og skolekantiner bare for at nævne enkelte ting.

Fedt- og sukkerafgiften, der nu afskaffes i den ny finanslov, kan mest betragtes som en ekstraskat, der ramte dem med den laveste indkomst. Pengene hentes nu hjem ved øgede skatter for den samme gruppe.

Det er næppe sundheden der er taget mest hensyn til – hverken ved indførelsen af afgiften eller ved dens afskaffelse.

Eksplodivt voksende fedme

Fedme er et stort samfundsproblem der vokser eksplosivt, og i særlig grad under krisen. Overvægt og fedme bruges til at inddele mennesker i grupper, nemlig dem der har styr på tingene og så de svage og dumme uden kontrol. Først af alt betragtes overvægt i de vestlige kapitalistiske lande som et personligt problem der skyldes valg af livsstil eller forældrenes fejl og mangler. Den ekstreme udgave af samfundsidealet om selvkontrol finder vi når anorexien tager over.

Fedme problemet er stort i industrilandene, men lige så stort i udviklingslandene. At dø af sult og dø af overvægt

er to sider af samme sag, nemlig den fejlnæring og umenneskeliggørelse det samfund skaber der kun producerer for størst mulig profit.

Globalt set får stadig flere mennesker deres føde gennem varer der er industrielt produceret og sælges i et supermarked pakket ind i plastik. De er produceret til lange lagertider, råvarerne skal være billige og de skal tale til vores medfødte smag for sødt og fedt der groft udnyttes i salgets tjeneste. Denne kombination giver mad der ikke er mad, men kemi, tilsætningsstoffer, sprøjtemidler, gensplejsede eller ekstremt forædlede råvarer der omdannes til 'mad' fulde af hurtige kulhydrater og industrialiseret fedt.

Resultatet er bl.a. en epidemi af diabetes - selv børn får gammelmandssukkersyge og hvad deraf følger. Der er ikke tale om en overflodssygdom, men et tegn på forarmelse af menneskers livsvilkår. Særligt i udviklingslandene

er denne føde et chok for kroppen. I industrilandene har vi dog haft en lidt langsommere tilvænnning til en levevis der samtidig betyder adskillelsen af håndens og åndens arbejde gennemført i ekstrem grad og med store helbredsfølger.

Den menneskelige krop fungerer ikke uden bevægelse.

Overvægt er klassebestemt

Jo mere overskud i tid og penge du har, jo større er mulighederne for at træffe sundere valg, til at dyrke sport, købe økologisk osv.

I mange fattige områder er det simpelthen ikke fysisk muligt at spise sundt. I USA eksisterer fænomenet 'fødevareørkener', hvor man kun kan købe junkfood, kager, chips, sodavand, fastfood osv. Friske fødevarer er simpelthen ikke-eksisterende.

Det amerikanske landbrugsministerium har anslået at 23,5 millioner amerikanere lever uden adgang til friske fødevarer (kilde Politiken 3.11.12).

Her fortælles også om græsrodder der går til kamp for sund mad til befolkningen. Det sker f.eks. i et område lidt udenfor Cleveland, et fattigt byom-

råde hvor en lokal gruppe har fået gang i et haveprojekt, en café og salg af frisk frugt og grøntsager.

Krisen gør fed, viser en ny undersøgelse. Familierne køber endnu billigere og dårligere madvarer. For Spaniens vedkommende viste undersøgelsen at for 83 % af befolkningen er det blevet sværere at leve sundt. Udviklingen har været endnu tydeligere i England. Her falder salget af grøntsager mens salg af færdigmad, kiks, pizza osv stiger. Andelen af økologisk mad er faldet med 15 % det seneste år, mens 23 % opgav medlemskab af fitnesscenteret.

En del af den daglige klassekamp

Fedmeforsker Thorkild I. A. Sørensen tilføjede i sommers endnu et aspekt til sagen. Nemlig social utryghed i forskellige betydninger. Utryghed angående fremtiden, utryghed angående hvor pengene skal komme fra, følelsen af at være alene. Under kapitalismens tilbagevendende kriser øges utrygheden og nedskæringer og arbejdsløshed forringer den sociale sikkerhed. Under Reagan og Thatchers nyliberale politik så man en øgning i fedmeproblemet.

At overvægten oven i købet gøres til et spørgsmål om den enkeltes karakter forstærker kun tendensen.

Kapitalismen forarmer vores føde, adskiller håndens og åndens arbejde, giver en permanent usikkerhed angående fremtiden, det materielle livsgrundlag, frygt for krig og katastrofer. Samtidig gøres alle problemer individuelle hvor efter der også kan laves profit på at hjælpe os.

Tænk bare på den evige slankeindustri!

Kampen for sundheden er et felt for den daglige klassekamp som så mange andre områder af dagliglivet. Også her gælder det, at kun et socialistisk samfund der producerer for behov frem for profit vil kunne skabe en løsning for de mange. Det gælder for fedmeproblemet som for alle de andre store spørgsmål – som fattigdom, krig, arbejdsløshed og atom- og klimakatastrofer

Demens eller (hukommelses)svigt

I nogle kommuner tages der stadig i en vis udstrækning vare på vores demente. Til tider kan der være bagtanke med aktivitetstilbuddene. Det er for kommunekassen eksempelvis betydeligt billigere, hvis den demente kan være hjemmeboende, i kontrast til en plejehjemsplads. Det er til gengæld oftest betinget af, at ægtefællen 'passer vedkommende op', hvilket i mange situationer er en 24-timers tjans. Der menes ikke ugentligt, men dagligt!

Det er belastende for ægtefællen, hvorfor de i gennemsnit ikke kommer i nærheden af den gennemsnitlige levealder. For kvindelige ægtefæller gælder, at mere end 70 pct. dør inden gennemsnitsalderen. For mandlige ægtefæller gift med demente er det knap så grelt, men dødeligheden er stadig højere. Der efterlades ingen tvivl: Ægtefællernes bidrager samfundsmæssigt med en stor indsats.

Der hersker ingen tvivl om, at demente og deres ægtefæller i de fleste tilfælde har det godt med samlivet i hjemmet.

Jeg har selv fornøjelsen af en gang om ugen at befordre otte demente til aktiviteter i et af kommunens centre. Fra den første bliver afhentet, til alle er afleveret på centret, går der halvtanden time. Dette relativt lille tidsrum rummer et hav af varme, kærlige og pudsige oplevelser. De fleste ægtefæller er åbenlyst kærlige med tydelige dybe følelser, samtidig med at det skinner igennem, at de har behov for og ser frem til denne ugentlige 'friday'. Reaktionen er rimeligt identiske.

Det står anderledes til med de demente. Her spænder reaktionerne over forbavselse: *Hvad skal jeg nu?* Grethe hjælper jeg ned gennem havegangen, over fortovet til bussen, hvortil Grethe hver uge udbryder: - *Nå, skal vi køre i sådan én i dag?*

Jeg kigger lidt på 'min' Sprinter for at tjekke, at det er den samme, jeg igen i dag kører i. Arnold er ander-

ledes tvær, indtil jeg får mindet ham om hans erhverv som matros og de syv have. Det er nøglen til at gøre tilværelsen udholdelig for både ham og de øvrige passagerer. Der er 'heldigvis' ingen, der kan huske historierne fra uge til uge.

Hans er lidt utryg ved situationen, hvorfor han gemmer sig bag hoveddøren, når jeg ringer på og konen åbner. Han aner ikke, hvad der er gang i og kan slet ikke genkende mig, men han er blot bevidst om, at der nu rykkes ved hans trygge rutiner hjemme hos lille mor. De fleste demente tilpasser sig til gengæld lynhurtigt til de nye

rammer, og Hans har eksempelvis sekunder efter glemt alt om kone og hjem, hvorfor han i bussen med det samme finder et ledigt sæde ved siden af en enlig dame, hvis hånd han erobrer uden modstand

– og begge nyder den fælles tryghed, der strømmer gennem håndfladerne i hver sin retning. Min alzheimer light har sin egen udfordring, da jeg hver gang skal huske at tjekke, at passageren har sin(e) hoveddørnøgle(r) med sig.

Den ro, der med sikkerhedsselerne hjælp gør sig gældende i bussen, bliver ved ankomsten til centret afløst af dens diametrale modsætning. Efter at have løsnet sikkerhedsselerne koncentrerer jeg mig om at lifte kørestolsbrugerne ned. Den første gang fik jeg ikke tilkaldt centrets personale, hvorfor seks gående passagerer hver for sig forsøgte at finde et bestemmelsessted. Der var ingen, der fandt indgangsdøren, men alle var tilsyneladende enige om at gå i hver sin retning.

Plænen foran centret aftegner ovenfra således en ring af personer, der bliver større og større i takt med, at de fjerner sig fra bussen, som er centrum for ringen. Mine demente passagerer var på vej ud i det blå, som var der tale om Enhedslistens valglofter.

Hemmelig agent Storm: Skandalen går til tops

Morten 'Murad' Storm overgår de fleste thriller-manuskripter

Det er den utrolige historie om et kriminelt fhv. Bandidos-rocker-band-medlem, som ifølge eget udsagn blev fanatisk muslim. Helt sikkert blev han lønnet agent for både PET og CIA og betalt for sin assistance ved at opspore og myrde en formodet Al-Qaeda-leder i Yemen.

Morten Storm fremskaffede i det forløb en 32-årig kroatisk kvinde til giftermål med den angivelige terrorist. Det fik han 250.000 dollars for af CIA. Og det er som CIA-agent, hans historie cirkulerer i internationale medier.

En vigtig side af hans virksomhed var at opmuntre muslimske fundamentalister i Luton, UK, og i Danmark til at begå diverse terrorhandlinger. Blandt andet dræbe en velkendt århusiansk karikaturtegner.

En ven beretter til BT, at Murad i England optrådte for ham med sin daværende fireårige søn:

»Hvem vil du dræbe?« ville Morten Storm spørge sin søn på engelsk. »Jeg vil dræbe Bush,« ville sønnen svare.

»Hvordan vil du dræbe ham?« fort-

Tidligere statsminister Anders Fogh og tidligere CIA-chef David Petraeus

satte Morten Storm. Og sønnen ville føre en hånd over sin strube og sige: »Jeg vil skære hans hoved af med et sværd.«

Det er dokumenteret uden for al tvivl, at dansk PET tilbød Morten Storm 1,5 millioner sorte skattefrie kroner – ud-betalt med 25.000 sorte skattefrie om måneden i fem år – for at holde kæft med sine fortællinger, da han overvejede at gå til pressen i frustration over tjenesternes manglende anerkendelse af hans indsats – selvom en CIA-mand fortalte ham, at the President himself kendte til ham og værdsatte ham.

Danmark på tværs

Da Obama mødtes med Helle Thorning-Schmidt i begyndelsen af 2012, fablede han over for pressen om, at Danmark og de hemmelige tjenester var langt fremme i skoene mht. terrorbekæmpelse, og at samarbejdet mellem det store og det lille land var gnidningsløst godt.

Morten 'Murad' Storm er med andre ord både en international sag og en dansk regeringssag. Hvad denne internationale provokatør-agent har gået og lavet, er kendt og godkendt af de højeste instanser i (mindst) to lande. Og en del af det er udført på deres bestilling.

Det er ikke en sag, som PET skal have lov til at tie ihjel. Det er en politisk sag om rigtig mange slags forbrydelser – fra mord, opfordring til og organisering af terrorhandlinger til bestikkelse og skatteunddragelse. Og rufferivirksomhed.

Afløringer og båndoptagelser vidner om en hel stribe lovløse væsner, der føler sig hævet over alle regler.

Sagen går helt til tops, og den er landet på regeringens bord – den nuværende, men også Fogh- og Løkke-regeringerne. Den skal opklares helt til bunds.

Voksende modstand: Atomaffald nej tak!

Skal folketingets beslutning om at deponere atomaffald på enten Bornholm, Lolland, Kerteminde, Struer eller Skive fastholdes?

Folketinget besluttede tilbage i 2003 at finde et egnet slutdepot for det radioaktive affald fra forsøgsstation Risø i løbet af ti år.

Men forslaget om at være hjemsted for et depot for atomaffald har mødt

Danmark på tværs

stor modstand i alle de berørte lokalsamfund.

Samtlige steder er der dannet lokale protestgrupper, blevet afholdt møder, demonstrationer ved de geologiske prøveboringer og samlet over 52.000 underskrifter ind mod depoter for atomaffaldet.

Lidt over en fjerdedel af indbygger-

ne i Skive Kommune langs Limfjorden har således skrevet under. På Bornholm blev foreningen BOMA stiftet i

juli i år, hvor bl.a. Anne Marie Helger bidrog med en ny version af sangen om plutonium. På øen er der samlet over 22.000 underskrifter.

Den folkelige modstand har fået flere af Folketingets partier til at kræve grundige undersøgelser, inden beslutningen tages.

Enhedslisten forlanger nu flere undersøgelser af, om det ikke vil være hensigtsmæssigt at lade affaldet blive

på Risø, mens Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti alle kræver, at sundhedsminister Astrid Krag (SF) undersøger muligheden for, at det radioaktive affald kan blive eksporteret til udlandet.

Mandag den 22. oktober afholdt borgmestrene i de fem kommuner, som nægter at modtage det radioaktive affald, en høring i København.

Sundhedsminister Astrid Kragh (SF)

forlod høringen, så snart hun havde afleveret en svada om, at alt var fuldstændigt sikret omkring deponering af atomaffald, og at hele processen havde været total demokratisk.

Hun ville intet have imod at lægge atomaffaldsdepotet i sin egen baghave. Desværre bor hun ikke lige der, hvor regeringen vil lave affaldsdepoterne, udtalte hun efterfølgende til pressen.

Danmark på tværs

”Det er i langt højere grad kvinden, der hiver pengene hjem i mange parforhold. Antallet af kvinder, der tjener mest, er eksploderet”, lød det i dagens nyhedsstrøm.

En ny statistik fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd viser, at i løbet af de sidste 27 år er antallet af parforhold, hvor kvinder tjener mest, steget med 17 % op til 31%.

Det er bestemt ikke kvindernes lige-løn, der er eksploderet opad. Kvinde-lønnen i de store kvindefag er forsat lig med lavtløn. Kvinder tjener forsat små 20 % mindre i gennemsnit i 2012 – en

udvikling, der er gået fra stagnation til tilbagegang. Og ser man på livsindkomsten, er forskellen langt større.

I lavtlønsfamilierne er der ikke sket nogen ændringer i forhold til fordeling af indkomsten, hvis begge er i arbejde. Det går den forkerte vej med begges indkomst og bliver forsat sværere at få budgettet til at hænge sammen. Her tjener kvinden først mest, når manden bliver arbejdsløs. Hvilket bestemt ikke er en god nyhed.

Hvad ligger der så i denne udvikling?

Der peges på kvindernes højere uddannelsesniveau. Og det er rigtig for nogle kvinder. Gruppen af kvinder, der får en uddannelse og en videregående uddannelse, er vokset. Og i dag er der flere unge kvinder end mænd med længere uddannelse.

• 60,2 procent af pigerne får en videregående uddannelse – mens det

Kvinder overhaler mænd Tal der eksploderer

gælder for 47,3 % af drengene.

- 25,2 procent af pigerne får en lang videregående uddannelse – mens det gælder for 22,6 % af drengene.

Den modsatte udvikling gør sig gældende for en større gruppe af de unge piger og kvinder.

For samtidig med at antallet af unge med de mellemlange og lange videregående uddannelser er vokset med omkring 160.000 de sidste ti år, er en endnu større gruppe helt uden uddannelse. Hvert femte ung under 30 år er uden uddannelse.

- Over 200.000 unge står i dag kun med grundskolens uddannelse. Ud af dem udgør drengene 55 %.

17 procent af pigerne har ikke gennemført en ungdomsuddannelse ti år efter folkeskolen, mens andelen blandt drengene er oppe på 21 procent. Det viser tal fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråds Rapport om vækst og velstand gennem uddannelse, 2012.

Rapport fra et besøg hos Tunesiens Arbejderparti og den nydannede tunesiske folkefront

Den høje skæggede unge mand, som fortæller, hedder Waed Naowar. Han er studenterorganisator og kommer lige fra en sit-in, som de universitetsstuderende i Sousse – Tunesiens tredje største by – har haft kørende i de sidste to uger. Det er en protest mod at de nu i nogle måneder ikke har fået udbetalt deres studielegater fra staten. Det er en nødvendighed, selv om det kun er på nogle hundrede kroner, en brøkdal af dansk SU, og ikke er nok til bare at dække en husleje.

De unge tunesere er godt uddannet. Mange har en universitetsgrad. Men rigtig mange kan ikke få arbejde efter deres eksamen. Heller ikke efter det alle tunesere kalder 'revolutionen', den folkelige opstand der fordrev diktatoren Ben Ali, hvis parti var tilknyttet den socialdemokratiske internationale. I Tunesien er der en ny tidsregning. Et før og efter revolutionen.

- Hvis ikke pengene bliver udbetalt, organiserer vi en egentlig undervisningsboycot og blokade af universitet, siger Waed.

Det var ikke mindst de unge, der var aktive under opstanden, der jog Ben Alis politi og sikkerhedsstyrker væk fra gaderne og drev diktatoren på flugt. Han søgte asyl i Saudiarabien. Først nu, mere end halvandet år senere, er politiet for al-

Fire martyrer fra opstanden mod Ben Ali i begyndelsen af 2011

vor er ved at rykke frem igen og markere sig.

Tuneserne er stolte af deres revolution:

- Og den er langt fra forbi, der er strejker, demonstrationer og protester over hele landet, og hver eneste dag, siger Waed.

Arbejderne, ikke mindst minearbejderne i syden, som er langt fattigere end de rige turistbyer mod nord ved Middelhavet, er i kamp. Og årsagen er simpel nok: Revolutionen er ikke ført til ende. Dens krav er ikke gennemført.

- Faktisk er det blevet værre, siger Waed. - Vi får ikke vores studiepenge, arbejdsløsheden er blevet større, og priserne stiger hele tiden.

Men revolutionen har ført en ting med sig: Folk er ikke længere bange. Ikke bange for at kæmpe, ikke bange for undertrykkelsesapparatet, ikke bange for at sige deres mening. Det er den virkelige ændring.

Waed Naowar

Vi er på Tunesiens Arbejderpartis lokale partikontor i turistbyen Sousse med de mange fancy hoteller især for europæiske turister. I forlokalet, hvor der holdes mindre møder og hvor folk kommer og henter den seneste udgave af partiets ugeblad Folkets Røst, hænger på den ene væg et stort banner med Marx, Engels, Lenin og Stalin. Overfor er der billeder af de fire medlemmer fra det dengang illegale parti i Sousse, som blev dræbt under opstanden – martyrerne.

I oktober 2012 blev der afholdt valg til den grundlovgivende forsamling. Ennahdah-partiet, der kaldes 'moderat islamistisk', og hvis ledere var i eksil under Ben Ali, vandt og dannede regering. Partiet lovede i valgkampen at skabe jobs og at gennemføre mange andre af revolutionens krav. Men ingen af dem er holdt. De lovede også at undlade at indføre religiøse bestemmelser i den nye forfatning, som endnu ikke er fremlagt. Men da det meddelte, at den i et vist omfang skulle bygge på sharia, brød protesterne løs. Tu-

Den lokale afdeling af folkefronten i Sousse præsenteres på pressemøde den 6. november 2012

sindvis af demonstranter var i gaderne, og regeringen måtte trække det tilbage.

På mindre end et år er partiet og dets politik afsløret. Det har fået massiv støtte, økonomisk og politisk, fra Saudiarabien og Qatar og deres indflydelsesrige TV-kanaler og har åbnet dørene på vid gab for religiøs ekstremisme. De fundamentalistiske salafister, som Ennahdah-partiet kalder 'vores børn', har tiltrukket en del arbejdsløse unge i bander, der angriber politiske modstandere og folk, der ikke opfører sig korrekt efter deres normer. I et meget set politisk program på tunesisk TV kaldte en salafist Osama bin Laden for den største araber i nyere tid. Det måtte regeringspartiets imam på stedet tage afstand fra – mens repræsentanten fra den nydannede folkefront og også fra den pro-vestlige sekulære opposition kunne ryste på hovedet, og almindelige tunesiske seere bemærke vanviddet.

En ung kvindelig sprogstuderende, medlem af ungdomsforbundet, som vi talte med, havde et bredt pandebånd på.

Det tog hun af og viste, at det dækkede over en bred rød stribe, et nyt ar: Hun var blevet ramt med en stålkæde af salafister, der ikke syntes hun var tækkelig påklædt.

Salafisternes rolle er sekterernes: at skabe splittelse, at få opmærksomheden væk fra de brændende sociale problemer.

Vi var inviteret til Tunesien og Sousse for at deltage i et internationalt seminar under forsæde af POTs legendariske leder Hamma Hammami, som spillede en central rolle i modstanden mod Ben Ali under hele hans diktatur og var retningsvisende under revolutionen. Seminaret havde titlen 'Den kapitalistiske krise og de sociale bevægelser' og havde repræsentanter fra en snes lande fra Europa, Mellemøsten, Asien, Afrika og Latinamerika – og tilhørere og deltagere fra alle de 12 partier, der indgår i den tunesiske folkefront, der blev dannet den 26. september med en landsledelse bestående

Vægtæppe i Tunesiens Arbejderpartis lokaler i Sousse

af en repræsentant fra hvert af partierne og 6 partiløse velkendte personligheder. Efter samme model opbygges fronten nu i alle regioner og større og mindre byer.

Den spænder fra det marxistisk-leninistiske Tunesiens Arbejderparti, der har skiftet navn fra Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti PCOT, over maoistiske og andre 'marxistiske' partier og organisationer og Baath-partiet til de tunesiske Grønne. Med andre ord en bred venstrefront for at føre revolutionen videre og dens krav igennem – imod Ennahdah-partiet og de fundamentalistiske strømninger, der søger at samle magten og institutionerne i deres hænder, men også mod en gruppering, der har dannet sig omkring ministeren fra overgangsregeringen Ebese. Den satses der kraftigt på fra EU's og de gamle kolonimagters side. Den udgiver sig for at være 'sekulær', 'moderne' og 'liberal', og for at stå i opposition til Ennahda, men den står i realiteten for en fortsættelse af det gamle regime, Ben Ali-regimet.

Hver for sig kunne partierne i fronten ikke udgøre et stærkt alternativ til de to strømninger med den internationale reaktions opbakning. Hver for sig ville de falde. Samlet er de en kraft, som allerede nu spiller en synlig rolle i det politiske liv – og som kan bestemme Tunesiens fremtid.

Bomber i Beirut

De seneste udviklinger i Syrien og Libanon peger mod militær eskalation, nemlig en udvikling hen mod en større regional krig, som har været på Pentagons tegnebræt siden 2004

Syriens og Libanons grænser er omringede. Britiske og amerikanske tropper er stationeret i Jordan. Den tyrkiske overkommando forsyner i koordination med NATO Den fri syriske hær med støtte. Allierede flådestyrker er på plads i det østlige Middelhav ...

Bombeangrebet, som den 19. oktober lagde et kristent kvarter i Beirut i ruiner, krævede otte døde og mere end 80 sårede.

Få timer efter angrebet antydede de vestlige medier og det amerikanske udenrigsministerium uden ringeste bevis, at Damaskus stod bag bomberne og chefen for den libanesiske sikkerhedstjeneste, brigadegeneral Wissam A-Hassans død.

På basis af disse rapporter blev den syriske regering anklaget for at have beordret et politisk mord på Wissam Al-Hassan, som beskrives som en del af den 'anti-syriske' Saad Hariri-fraktion.

"De ville ramme ham, og de fik ham," sagde Paul Salem, Melleøst-analytiker hos Carnegie Middle East Center.

Mens der ikke er noget bevis for

den syriske regerings meddelagtighed i dette angreb, har adskillige iagttagere peget på den kendsgerning, at bombningen af det kristne kvarter i Beirut har lighedstræk med tilsvarende angreb gennemført af 'oppositionen' Den fri syriske hær (SFA) i Syriens kristne samfund.

Bombningen i Beirut den 19. oktober har samme kendetegn som andre angreb under falsk kappe ('false flag'), en provokation, som har til hensigt at udløse en sekterisk krig i Libanon og at destabilisere den regerende 8. marts-koalition, som støttes af dele af det kristne samfund. Formålet er at fremtvinge 8. marts koalitions-regeringens afgang.

Den 21. oktober, to dage efter angrebet i Beirut, indledte Israel og USA storstilede krigsøvelser, som simulerer 'et iransk, syrisk og/eller Hizbollah-missilangreb på Israel.' Amerikanske tropper er nu deployeret i Israel og Jordan. Britiske specialstyrker er sendt til Jordan.

Man må forstå den historiske baggrund for disse nye begivenheder. I 2006

Verden rundt

blev Libanon bombet af det israelske flyvevåben. Israelske tropper krydsede grænsen og blev slået tilbage af Hizbollahs styrker.

Krigen mod Libanon i 2006 var en del af en omhyggeligt planlagt og koordineret militær koreplan. Udvidelsen af krigen mod Libanon i 2006 til at udstrække sig til Syrien var planlagt af amerikanske og israelske militære planlæggere,

Denne mere omfattende militære dagsorden i 2006 var intimt forbundet med strategisk betydningsfuld olie og olierørledninger. Den blev støttet af de vestlige oliegianter, som kontrollerer rørledningskorridorerne.

Et af de militære mål formuleret i 2006 var for Israel at vinde kontrol med den libanesiske og syriske kystlinje til det østlige Middelhav, nemlig ved at etablere en korridor langs kysten, som strækker sig fra det nordlige Israel til det sydlige Tyrkiet.

Et andet strategisk vigtigt mål for Israel er kontrollen med gasreserver i det østlige middelhav, indbefattet Gaza, Libanon og Syrien. Disse gasreserver ved kysterne strækker sig fra Israels grænse til Ægypten til den tyrkiske grænse.

Af prof Michel Chossudovsky, uddrag efter Global Research

Grækenland igen lammet af strejker

I Grækenland gennemførtes en nærmest altomfattende 48 timers generalstrejke den 6.-7. november. Det første døgn var den fredelig. På andendagen gik politiet igen til angreb på vrede unge

Strejken lammede den offentlige trafik og lukkede landets skoler og uddannelsessteder, banker og alle kontorer

Verden rundt

for lokal offentlig administration. Den rettede sig imod en nedskæringspakke, som den konservative græske premierminister Antonis Samaras ville have parlamentet til at vedtage, og som også blev vedtaget med en meget snæver margin. Den vil skære nye 100 milliarder kroner ud af det græske statsbud-

get, som allerede har oplevet adskillige nedskæringsrunder.

De aktuelle nedskæringer er ligesom de tidligere dikteret af EU-Kommissionen, EU's centralbank ECB og IMF – den forhadte 'trojka', som grækerne forlanger smidt på porten. De vil bl.a. skære i sociale udgifter, gøre det lettere at fyre og ansætte medarbejdere og hæve skatterne.

Strejken var organiseret af landets to største faglige sammenslutninger – de

offentligt ansatte i ADEDY og de privatansatte i GSEE – og bakket op af andre faglige organisationer.

”Vi henvender os til alle i parlamentet uden undtagelse og fortæller dem, at 100 pct. af alle ansatte i den offentlige sektor siger, at de skal stemme nej til de her tiltag”, forklarede lederen af de offentligt ansattes faglige sammenslutning, ADEDY, Ilias Iliopoulos.

Et meget stort antal husholdninger er ikke længere i stand til at dække deres basisformødenheder som f.eks. at betale elregningen, olie til opvarmning, ja, selv det at skaffe mad er et problem. Skoler, hospitaler m.m. er lukket eller

’fungerer’ uden et minimum af nødvendigt personale.

Den nationale suverænitet er ikke-eksisterende, eftersom EU og den øvrige trojka dikterer alle beslutninger og har taget kontrollen over statens midler for

at ’betale kreditorerne’.

Undertrykkelsesmekanismene i for- ening med de fascistiske bander for- søger at terrorisere befolkningen med ’forebyggende’ anholdelser, tortur på politistationerne og angreb på venstre- orienterede og progressive.

I Tyskland, Østrig og Svejts har en meningsmåling netop vist, at et overvæl- dende flertal af befolkningen afviser EU’s krisepolitik med lønnedgang og brutal fjernelse af tilkæmpede rettighe- der. I stedet kræver de, at de rige, der har øget deres profitter under krisen, skal betale.

Amerikansk præsidentvalg: Og vinderen er ...

Et amerikansk præsidentvalg piskes af de internationale amerikansk-kontrollerede medier op som en afgørende begivenhed, der påvirker hvert eneste menneske på kloden

Kampen mellem de to kombattanter fremstilles som en VM-kamp i svær- vægtsboksning – gange 100! Spændin- gen opretholdes til det sidste: dødt løb til afgørelsens øjeblik, hvor mediefor- tællingen lader folk holde sig vågne i hele døgn for at være med på resulta- tet.

Det store og afsindigt kostbare show om ’verdens største og bedste demo- krati’ afvikles hvert fjerde år på linje med De olympiske lege og fylder end- nu mere i mainstreammedierne end det globale sportsshow.

Sandheden er, at præsidentvalget ikke engang interesserer amerikanerne så meget, at mere end omkring 57 pct. af de stemmeberettigede rent faktisk bruger deres stemme.

Og i langt de fleste af verdens lande er der ikke mange, der vil ofre en nat- tesøvn på et resultat, der er givet på forhånd: Militæret og monopolerne er sejrherren, uanset om præsidenten hedder Obama eller hvem-var-det-nu- det-var.

Verden rundt

Medierne beruser sig i begejstring over dette superdemokrati med to-parti-sy- stemet af nyliberale og socialliberale og alle afskygninger derimellem, der er konstrueret til at sikre monopolinte- resserne – også kaldet Republikanere og Demokrater. Derfor usynliggør medierne, at der formelt er flere præsi- dentkandidater, der stemmes på, og at der er masser af blanke eller ugyldige stemmesedler.

Reel politisk opposition marginaliseres – den har at forsvinde! Der skal ’væl- ges’ mellem den ene eller den anden variant af samme politik. Og samme system eksporteres til hele verden som verdenshistoriens ypperste demokrati- ske frembringelse.

I EU hedder ’Republikanerne’ borger- lige og ’Demokraterne’ socialister el- ler socialdemokrater.

Ægte demokrati eller reelle valg har det intet at skaffe med. Det er et sy- stem, der styres af pengemagt, med købte kandidater.

Og alt omkring det amerikanske præ- sidentvalg er forløjet, propagandistisk iscenesat og fyldt af regulær svindel. Hvis det amerikanske præsidentvalg foregik alle andre steder end lige i USA, ville medierne være fulde af for- tællinger om valgfusk, manipulerede resultater, stemmesvindel og elektro- nisk snyd. De internationale observa- tørsers spage kritik imødegås med tav- shed.

Obama er der endnu. De rige bliver rigere, de fattige fattigere – i USA og verden over. Krigene fortsætter trods nobelfredspriser til både den ameri- kanske præsident og Den Europæiske Union, hovedskurkene i det seneste ti- års uafbrudte krige. Nu mangler bare en fredspris til NATO. Udplyndringen af folkene og deres ressourcer skal op- retholdes med alle midler.

Vinderen af et amerikansk præsident- valg er den amerikanske imperialisme. Hver gang.

Obamas krige

Af Jack A. Smith

Obama fik Nobels fredspris forrige år - og har ført krig lige siden sammen med EU

Under senator Barack Obamas præsidentvalgkamp 2008 så mange håbe-fulde demokratiske vælgere ham som en fredskandidat, fordi han gik imod Irak-krigen (om end han stemte ja til krigsbudgetterne, da han var senator).

Andre antog, at hans udenrigspolitik ville ligge på linje med præsident George H.W. Bush (som Obama beundrer) eller Bill Clinton.

Enkelte, der betragtede sig som progressive, mente faktisk, at hans udenrigspolitik måske ville hælde til venstre.

Som den centrum-højre-politiker Obama er, viste hans udenrigs- og militærpolitik sig at være en fortsættelse af George W. Bushs globale krig mod terror under nyt navn.

Han udvidede Bushs krig til Pakistan, Yemen, Somalia, Libyen og andre steder, mens også krigen i Afghanistan blev voldsomt udvidet.

Han forøgede det militære budget og opmuntrede den voksende militarisme i det amerikanske samfund ved igen og igen at hylde de væbnede styrker og stramme den militære ring om Kina.

Da Obama opsummerede nogle af

sine militære resultater for et par måneder siden, udtalte han:

”Vi har haft succes med at forsvare vores nation, vi har taget kampen op mod vores fjender, reduceret antallet af tilskadede amerikanere, og vi har genoprettet det amerikanske lederskab. Det gør os sikrere, og det gør os stærkere.

Og dette er en bedrift, som alle amerikanere – og særligt de, der med glæde bærer hærens uniform – bør være stolte over.”

Krigspolitikken eksploderer på Obama

Faktisk har Obamas krigspolitik meget få resultater at fremvise efter knap fire år. Vigtigst af alt er Afghanistan-krigen – som han støttede så entusiastisk – helt forudsigeligt eksploderet i ansigtet på ham.

Et symbol på 11 års vanvid med Bush og Obama er, at de seneste 2.000 drab på amerikanske soldater ikke skyldes Taliban, men amerikansk trænedede afghanske politifolk, vores formodede allierede. Sandheden er, at den offentlige

mening i Afghanistan altid i overvældende grad har været imod invasionen, og med rette.

Obama håber på at undgå ydmygelsen ved en magtovertagelse fra Talibans side eller en ny voldelig afghansk borgerkrig (som den i 1990'erne), når størstedelen af de amerikanske tropper trækkes ud i slutningen af 2014.

Han har indgået en aftale med regeringen i Kabul, der tillader Washington at beholde tusinder af amerikanske soldater – hærenheder, CIA-agenter med deres droner, elitekorps og piloter – frem til 2024.

Der er to grunde til dette. Den ene er at fastholde en amerikansk kontrolleret regering i Kabul så længe som muligt. Den anden at udstationere amerikanske kombattanter tæt på Iran i vest og Kina i øst i yderligere ti år. En beslutning, der næppe værdsættes i Teheran eller Beijing.

Mellemøsten er i kaos. Israel truer fortsat med at angribe Iran, en aktion, som vil forvandle kaos til katastrofe. Den syriske regering nægter til Washingtons store ærgrelse at falde. Ægyptens nye regering har netop erklæret delvis uafhængighed af Washingtons langvarige dominans.

Palæstinensernes situation er forværret i Obamas præsidentperiode, og det samme er forholdet til Rusland og Kina.

Meget få af Obamas valgløfter fra 2008 på det militære og udenrigspolitiske område er blevet til noget: Han hævdede at ville indlede en 'ny begyndelse' i forholdet til det internationale muslimske samfund, som havde nået et lavpunkt under Bush.

USA's popularitet tog et spring

opad ovenpå præsidentens løftefulde Kairotale i 2009. Men efter at Obama gentagne gange har angrebet muslimske lande med drone-snigmord, er der ifølge opinionsmålingerne kun 15 %, der er positive over for ham. Dette tal er lavere end under Bush.

Obama har lovet at forbedre forbindelserne til Latinamerika, at komme tættere på Iran og Cuba ad diplomatisk vej, at bilægge striden Israel-Palæstina og lukke Guantánamo.

Og dette er blot nogle af de urealiserede hensigtserklæringer.

Den eneste udvikling på udenrigspolitikens område, som Demokraterne reelt kunne prale med på deres konvent, var afslutningen af Irak-krigen 'med oprejst pande', da USA afsluttede otte års konflikt i et dødvande, en konflikt, der har kostet Onkel Sam fire billioner (4.000.000.000.000) dollars. Og endelig snigmordet på al Qaeda-lederen Osama Bin Laden (noget der udløste de allermest entusiastiske af de chauvinistiske råb 'USA!, USA!, USA!' fra de demokratiske delegerede).

Faktisk afsluttede Bush Irak-krigen, da han underskrev aftalen med Baghdad-regimet, før den nye præsident tog over, en aftale om at trække alle amerikanske tropper ud inden slutningen af 2011. Obama støttede den, men forsøgte uden held indtil det sidste minut at tvinge irakerne til at beholde mange tusind amerikanske soldater i landet på ubestemt tid. Antiwar.com rapporterede d. 2. oktober, at op mod 300 amerikanske soldater og sikkerhedsfolk har trænet irakiske sikkerhedsstyrker i månedsvis.

Som krigspræsident har Obama gjort det svært for Republikanerne, der ved de seneste valg hver gang har profitteret på at portrættere Demokraterne som 'svage, når det gælder forsvarspolitik'. Forsøg på at gøre dette i år er faldet helt til jorden, efter at præsidenten reelt omsmeltede sin ufortjente Nobels Fredspris til flere kugler.

Obama har desuden opnået en anden fordel. Han har ikke været trængt af antikrigsprotester, som hans forgænger var, da de fleste anti-Bush-'freds'-demokrater ikke offentligt vil gå mod Obamas militaristiske politik. Det var

dette, der i væsentlig grad ødelagde massebevægelsen mod krig i USA. Antikrigsbevægelsen er ført videre i en meget mindre skala af venstrefløjen og pacifisterne.

Skræmmetaktik

I sine valgløfter har Obama overdrevet de angiveligt tiltagende trusler og farer for det amerikanske folk, trusler, som kun han vil kunne være et bolværk imod. Han fortalte konventet, at landet står over for 'nye trusler og udfordringer'. Romney gjorde det samme.

At overdrive de trusler, amerikanerne står over for, er en mangeårig praksis for demokratiske og republikanske præsidenter og præsidentkandidater. George W. Bush førte denne uærlige praksis til et højdepunkt og lød til tider, som om han fortalte spøgelseshistorier til naive børn. Men dette års kandidater holder sig ikke tilbage.

Historiker og akademiker Andrew J. Bacevich, der var oberst i hæren under Vietnamkrigen og i dag er stærkt imod USA's krige, omtalte skræmmekampagnerne i en artikel i januar-februar udgaven af The Atlantic Magasin. Han skriver:

"Denne 'sikkerhedsstat' hentede sin indre sandhed i troen på den lurende trussel mod nationens sikkerhed.

Det, der virkede under den kolde krig (frygt for 'den kommunistiske trussel' og atomkrig), virker også den dag i dag: at få amerikanerne med på militærpolitikken ved at skræmme livet af dem."

Hovedformålet med denne praksis er i dag at skræmme befolkningen til uden at klage at investere deres skatte kroner i det største militære og nationale sikkerhedsbudget i verden – godt 1,4 trillioner dollars i år (op mod 700 billioner til Pentagon og et lignende beløb til national sikkerhed).

'Det stærkeste militær i verden'

Dette opfylder to mål for eliten – den herskende klasse, som aktuelt afgør imperiets kurs.

For det første opretholder man det mest magtfulde militærapparat i historien, uden hvilket USA næppe ville

kunne fungere som verdens leder (jo, man har den største økonomi, men se lige på den tilstand, den er i!).

For det andet udgør dette en enorm årlig tilførsel af regeringspenge – en stimulus – til økonomien via det militær-industrielle kompleks, uden det 'stigma' at blive betragtet som en social, velfærdsagtig plan til at skaffe arbejde eller tjene folket.

Dette kaldes med et forkert ord for 'militær keynesianisme', et begreb, der afvistes af den store liberale økonom John Maynard Keynes, som hjalp med at trække USA ud af Den store depression (1930'ernes krise) med sin plan om at overvinde krisen gennem et øget offentligt forbrug.

Det Hvide Hus og Kongressen taler om reduktioner i de militære udgifter, og måske sker der visse nedskæringer, når man fjerner forældede forsvarssystemer, men over en tiårs periode vil resultatet stadig være et forøget budget.

Obama sagde til konventet, at "så længe det er mig, der har kommandoen, vil vi opretholde det stærkeste militær i verden."

Dette har været en absolut forudsætning for at være præsident i årtier. Det er så velkendt og retfærdiggjort gennem de officielle skræmmekampagner, at de fleste amerikanere ikke tænker nærmere over hvert år at skulle betale formuer for at opretholde den mest magtfulde militærmaskine i verden for at kunne klare sig mod nogle få tusinde modstandere med relativt primitive våben tusinder af kilometer borte.

Det amerikanske militær har naturligvis et fuldstændigt andet formål:

I en tid med økonomisk tilbagegang for USA og fremgang for adskillige andre lande som bl.a. Brasilien, Indien og Kina har Washingtons militære styrke det formål at sikre USA's magt på verdensplan.

Oversat af Kommunistisk Politik efter Global Research.

Imperialismen i en X-Factortid

Af Colin Todhunter

Ideologisk offensiv: Underholdning som opium for masserne

I Vietnam spredte USA afløvningsmidlet Agent Orange for at forgifte en hel befolkning i et fremmed land. I Irak og i det tidligere Jugoslaven brugte man beriget uran.

I den vestlige verden er tingene lidt mere komplicerede, fordi staterne gerne undgår de direkte former for fysisk vold, når de vil undertrykke deres egen befolkning (medmindre det drejer sig om en eller anden marginaliseret gruppe, eller man har ramt en følsom nerve som f.eks. Occupy-bevægelsen sidste år).

Forestillingen om eksistensen af demokrati og personlige rettigheder må fastholdes.

En metode har været at bruge sydamerikansk crack eller afghansk heroin til at dope potentielt besværlige dele af befolkningen.

Det har udvirket vidundere og har været yderst givende for de efterretningsvæsener, der handler med stoffer, og for bankernes hvidvaskning af nar-kopenge.

Men stoffer, hård undertrykkelse og åben vold er en slags sidste udvej til at holde styr på en befolkning.

På trods af politistavens, tåregassens og gummikuglernes metode i Europa, og selvom USA's regering ikke afstår fra vold mod sin egen befolkning, så er og bliver det foretrukne våben til kontrol i den vestlige verden det ideologiske våben.

Om det sker gennem den paranoia, der bliver påført af frygt for terror, eller gennem en mere generel propaganda, der udspreddes af de gængse 'nyheds' medier, så skabes der politiske dagsordener og tænkemåder, der garanterer underlæggelse og 'integration' frem for kritisk tankegang og handling, noget der kunne føre til, at folk satte spørgsmålstegn ved og udfordrede de gængse former for institutionaliseret magt.

Fra fagforeninger til politiske partier bliver oppositionelle grupper infiltreret,

afradikaliseret og inkorporeret i systemet.

Kritiske holdninger bliver kvalt, latterliggjort og marginaliseret.

Den 'almindelige mening' skabes både kulturelt og politisk. Resultatet er, at præsidentdebatter på tv, politiske diskussioner og størstedelen af indholdet i massemediernes sendeflade er helt tomt for ordentlig analyserende behandling.

I stedet får vi en teaterforestilling skrevet af taleskrivere og PR-folk, der præsenteres gennem manipulerende, følelsesmæssige og 'almenmenneskelige' begreber.

Fra tv-nyheder og reklamer til konkurrencer og det seneste 'Berømt på et øjeblik-program' gennemtrænger misinformation, narcissisme og afledning alle aspekter af livet.

Hvorfor dog se på verdens skævheder eller udfordre noget som helst, når man kan leve i mørket, se X-Factor, gå med Reebok og shoppe, til man falder om? Det er et nyhedsunderholdningens paradys, hvor løgnene bliver til sandheder, og uhæmmet begær er en dyd.

Det er en verden af stupid forbrugerskisme og glitrende indkøbscentre, badet i livsstilspropaganda, en verden, hvor mennesker drukner i opkastet fra deres weekend-druk, shopper, til de falder om, efter ting, de ikke har brug for eller rigtig ønsker sig, og flader ud i tomheden med at se tv med øjnene vidt lukkede.

Men dette er 'det fri markeds' demokrati. Og konceptet bag det er, at masserne er et problem, og enhver ægte

debat – eller vælgernes evne til at se, hvad der virkelig foregår – må forhindres. Folk må distraheres. De må se på fodboldmillionærer, der sparker til en bold, gå op i hjernelammende sæbeoperaer eller ligegyldige komedier. En gang imellem, når det er tid valgtid, bliver de tilkaldt for at gentage eller give opbakning til nogle meningsløse slogans.

Politik handler ikke længere om store tanker. At have magten er selve kerne-spørgsmålet, ikke socialisme eller nogen anden radikal filosofi.

Hvad der kræves af den gængse politiske leder, er at være teknokrat, ikke radikal; administrator og ikke ildsjæl.

I en tid med udviklet kapitalisme er politikerens rolle den håndholdte dukke: Han skal udvise færdighed i at få statens maskineri til at køre, i at fintune status quo og ikke give det en hovedreparation.

Hvis en 'seriøs debat' overhovedet dukker op, er det i stadig større grad som en del af et standardiseret tv-show, ens fra land til land.

Der vil så normalt være et eller andet selvtilfreds værtspar i spidsen, der f.eks. snakker om, hvordan vi kan glatte vores rynker ifølge det seneste evangelium fra en eller anden groft overbetalt skønhedsguru for stjernerne.

Men så springer man over til næste emne, og med et forpint udtryk, uden tvivl grundigt indøvet foran spejlet om morgenen, fastslår værten:

'En netop udkommet rapport fortæller, at modetøjsproducenterne bruger børn i udviklingslandene til at producere deres tøj'.

Så følger en let ping-pong-debat i studiet mellem værterne og en 'modeekspert', krydret med en vis grad af moralsk fordømmelse. Men kun 'en vis grad', for hykleriet findes i overflod. 'Bliv på kanalen. Det næste, der kommer, er, hvordan du kan klæde dig som berømhederne til en brøkdel af prisen'.

Lokalradioerne og det medieindustrielle kompleks

Kulturminister Uffe Elbæk pønser på at udsulte lokalradioer, der ikke er strengt lokalt forankret

Næste dag efter er det konkurrence-tid. Vind muligheden for at shoppe de nyeste street-mode-emner: "Kvalitet hele vejen igennem ... men prisen er så lav ... 'hvordan kan det lade sig gøre?'," spørger en af værterne. Den samme, som dagen før tog den 'dybtgående' debat om, hvordan det rent faktisk gøres ved at udnytte fattigdom og børnearbejde.

Det er meget sentimentalt og hyggeligt med det skinhellige verdenssyn, sexfikserede underholdningsinformation ('infotainment') og ligegyldige stimulering. Det er tv, der skal inspirere. Tv til at inspirere masserne til apati, fatalisme og accept.

'Næste indslag er en mand, der har slugt en levende kanin og overlevet, så han kan fortælle historien', klemte inde mellem 'Hvordan nedbringer du på dine ugentlige vinudgifter' og 'Knivoverfald – lås dem inde, og smid nøglen væk!'

Glem alt om en informeret debat, når banaliteter, simple følelser og plat 'sund fornuft' er nok. Man finder sjældent noget radikalt eller udfordrende overheadet i mainstream-tv, for det er ikke meningen.

Meningen med det hele er at overbevise offentligheden om, at trivielle bekymringer er det absolut væsentligste, og at de store verdensbegivenheder og imperialistiske krige kan gøres ubetydelige med et par latterlige klicheer om at redde undertrykte kvinder i Afghanistan eller dræbe for fred i Afrika.

Fra Fox til CNN og BBC bliver denne bevidsthedsforandrende beskrivelse af verden fortæret lige så ivrigt som den sundhedsfarlige tv-dinner, som spises til.

Hvad med en dåse pesticidfyldt, kræftfremkaldende cola til at slutte af med? Kan du mærke sprayen? Det er alt sammen så forfriskende giftigt.

Ingen brug for Agent Orange her. Der er allerede masser af mennesker, som indtager giften fra deres tallerken eller tv.

Men skulle det fejle, og virker piller heller ikke, så venter dronerne over vores hoveder.

Oversat af Kommunistisk Politik efter Global Research

Det nye medieforlig, som er en justering af det allerede eksisterende forlig, der rækker frem til 2014, taler om at udarbejde nye retningslinjer for lokalradioer.

Det betyder at kulturelle, politiske, religiøse eller fremmedsprogede radiostationer ikke rigtig har plads i det fremtidige mediebillende i Danmark. Lokalradioer skal redefineres til at være strengt lokalt forankret.

Medier bruger vi alle sammen, om de kommer i form af en avis eller gennem luften eller gennem et stik i væggen, og uanset om vi sidder derhjemme i lænestolen ved tv-alteret, i bilen, ved computeren eller bruger de sidste nye håndholdte gadgets.

Vi betaler også alle sammen for det gennem tvungen licens og abonnementer til de private ejere af kabelnet mv. Eller gennem en merpris på alle varer, der bl.a. går til reklamer, som så finansierer medier.

Medier er jo i princippet blot bærere af indhold, og selve indholdet betaler vi også for gennem de samme licenspenge, kabelafgifter, reklameomkostninger og datatrafik.

Det meste af indholdet, der skrives og sendes, er pop-underholdning, og det hele er big business, hvor alle fra artister til nyhedsoplæsere, fra statsmagt til store virksomheder, er en del af samme dej.

I takt med at folk selv gratis kan komme til orde via internettet, er det medieindustrielle kompleks i verden blot skruet op til øredøvende højder, stjernelønninger er X-orbitante, og krigspropaganda og hysteri er lavet sublimt.

Et lille lokalradio-segment overlever på trods. Det havde sin storhedstid i 80'erne og er siden gledet ud i periferien.

Lokalradio er for glade amatører, der hygger sig med særlige interesser. F.eks. musikgenrer, som bliver boykottet eller for længst er sparet væk og dømt ude af kultureliten. Som f.eks.

folkemusik.

Dette segment af frivillige amatører, der dyrker det ukommercielle frirum i

æteren, har kulturminister Uffe Elbæk altså nu fået øjnene op for.

Der gives nemlig et lille bitte økonomisk tilskud til lokaler og drift. Det tilskud skal nu forsvinde.

På samme måde, som afskaffelsen af poststøtten likviderede foreningsbladene og kun giver plads til reklamer, skal støtten til lokalradiodrift strammes ind, så stort set ingen passer i nåleøjet.

Om fire år skal radiosignalet fra DR også efter planen overgå til at være fuldt digitalt. Evt. resterende ikke-kommercielle lokalradioer skal følge med over. Undtaget fra dette forslag til tvangsdigitalisering er kommercielle kanaler som f.eks. 'The Noise'.

Internettet kan naturligvis erstatte statens sendetilladelse – for dem, der selv har råd til at betale for udstyr og lokaler.

Hvad der især bliver ramt, er den særlige genre med direkte udsendelser, hvor der kan ringes ind, og udsendelser, der i dag modtages på byggepladser og i biler osv. af apparater, der ikke koster en bondegård, og uden signalproblemer.

I dag findes der ikke en eneste mobiltelefon, bilradio eller hørevern eller andet lavpraktisk, dagligdags modtageapparat til DAB-radio, og sendekvaliteten er sådan, at man ikke kan regne med at få et godt signal, når man bor i beton.

Både de tekniske og de sendepolitiske krav, som medieforligene er udtryk for, peger i samme retning: De små ikke-kommercielle radiostationer skal klare sig selv, og deres sendetilladelser vil blive inddraget.

Samtidig bliver der punget milliarder i at oversvømme lytterne med statsradiofonien på det digitale net og kommercielle støjsendere til resten.

Fremadrettet fredsfestival i Århus

'Verden er i krig – Danmark er i krig' var overskriften for fredsfestival 2012, arrangeret af 'Århus mod krig og Terror'.

Der er dog forbavsende stille omkring dette faktum i dagens Danmark, noget de forsamlede til festivalen besluttede at gøre deres til at ændre på.

Festivalen samlede fredsgrupper fra flere egne af Jylland og indlæg og debat skabte en god følelse af optimisme – vi vil bruge vores indignation til noget – var den gennemgående holdning.

Festivalens bød på en grundig klarlægning af den imperialistiske krigspolitik der føres af verdens største supermagt USA, af NATO og Danmark.

Som Ron Ridenour beskrev det:

"Vi lever i en tilstand af permanent krig - Den Permanente Krigsalder!

Den Permanente Krigs Tidsalder skal sælges. Vi skal være bange! Og dermed passivt støtte krige, deres terrorpakker, og formindske vores egne borgerrettigheder og arbejderklassens magt og løn."

Fredskampen må være udenomsparlamentarisk

Det er en vigtig pointe, at kampen for fred i dag må bygges op som en udenomsparlamentarisk bevægelse da alle partier i folketinget i dag tager medansvar for det danske krigsbudget og krigsførelse. Danmark fører en aggressiv, aktivistisk udenrigspolitik.

Jul mod EU

Den 21. december kl. 16 byder vi på vintersolhvervs tale med nyt fra kampen mod EU og et kig ind i 2013.

Krydret med æbleskiver og julegavetilbud.

Oktober bogcafe
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Som Carsten Andersen fra Århus mod krig og Terror sagde i sit indlæg om vores krigsberedte regering:

"Trods regeringens officielle holdning (i regeringsgrundlaget) om ikke at gå i krig uden FN-mandat melder Villy Søvndal sig ind i 'Syriens Venner' en organisation hvis formål det er at skabe konflikten i Syrien."

I debatten blev mange forskellige metoder og idéer vendt. Der var et stort ønske om at opbygge bevægelsen til et langt stærkere niveau, et arbejde der på

mange måder skal gøres fra bunden. Netværk må bygges op og de bedste idéer føres ud i livet.

Hele festivalen igennem var der indslag af rigtig fin musik der gav en dejlig og mobiliserende stemning.

Deltagerne sluttede af med at vedtage en udtalelse med en opfordring til alle krigsmodstandere

Udtalelse fra Fredsfestival 2012 i Århus

Vi, som er forsamlede til fredsfestival her i Århus i dag, den 26. oktober 2012, repræsenterer ikke kun fredsbevægelsen i Århus, men også fredsgrupper og fredsaktivister fra store dele af landet. Vi er overbeviste om at Danmarks befolkning ikke ønsker krig, for ligesom alle verdens folkeslag ønsker vi fred, frihed og velfærd.

Hele mediebilledet i Danmark, med et par undtagelser, kører med på legen og udbasunerer dagligt krigsløgnene. Det er svært at stå imod en så massiv propagandafront mod os.

Derfor er det vigtigt, at vi efter denne fredskonference skaber klarhed og er med til at udbrede sandheden om den globale krig for markeder og råstoffer.

Vi støtter naturligvis fredsbevægelserne overalt på kloden, og vi går mod vores egen regerings krigsdeltagelse.

Vi sender denne opfordring videre til alle der vil fred: Lad os fremover gøre hvad vi kan for freden, hvor vi end befinder os.

- Lad os organisere modstanden mod krigen!
- Lav fredsaktiviteter hvor du end befinder dig!
- Krigene må stoppes – og det må forhindres at nye opstår!

Gå ud og gør reklame, så det gode arbejde, der er gjort op til i dag kan fortsætte. Det SKAL følges op – ellers taber vi, og de magtsyge krigsherter vinder.

Herfra vil vi opfordre alle til at gå ind i kampen for freden. Vi siger:

STOP USA's OG NATO's KRIGE!
STOP ØDELÆGGELSEN AF SYRIEN
- INGEN KRIG MOD SYRIEN ELLER IRAN!
NEJ TIL DANSK KRIGSDELTADELSE!
DANMARK UD AF AFGHANISTAN NU!

Græsrodskonference:

Samlet modstandsfront nødvendig

Græsrodder mødtes i København til konference om modstand og samling

Det er nødvendigt, at vi opbygger en samlet front i hele sin mangfoldighed mod EU monopolernes Unionsprojekt, mod den nyliberale krisepolitik og de imperialistiske krige. Der må udvikles et alternativ for at kunne skabe reel forandring.

Sådan lød nogle af konklusionerne fra den konference der blev afholdt d.10. november 2012 i København.

Det var Budskab for Græsrodderne, der havde inviteret forskellige politiske kræfter, initiativer og organisationer til at komme sammen og udveksle erfaringer og diskutere, hvordan vi styrker den fælles kamp fremover.

Konferencen var en forsettelse fra sidste år under overskriften 'Sammen kan vi mere'. Græsrodskonferencen 2011 fandt sted nogle måneder efter den nye SRSF-regering var kommet til. Allerede dengang tegnede der sig et billede af, at de ville videreføre blå bloks nyliberale politik til trods for alle løfterne om det modsatte – men også et billede af en fremvoksende modstand mod den. Dette års konference videreførte denne proces og udløste med forskellige og spændende oplæg en god diskussionslyst, og gav deltagerne masser af input til det videre arbejde.

Fra Tunis til Athen og København.

Klaus Riis, APK, var lige hjemkommet fra en international konference i Tunesien om opbygningen af folkelig modstand mod nyliberalisme og imperialismen. Han talte med udgangspunkt i de internationale erfaringer om bestræbelserne for at samle og videreudvikle den stadig voksende folkelige modstand, der har bredt sig som en kæmpebølge fra arabiske lande og op gennem Syd-europa her på vores kontinent. I Tunesien lykkedes det som bekendt befolkningen at få smidt det forhadte Ben Ali diktatur på porten og man kæmper nu videre om magten til at skabe social retfærdighed, demokratiet og en frem-

tid.

- Vi kan ikke længere begrænse os til kun at videreudvikle samarbejdet omkring enkeltsager og aktioner. Det rækker kun et stykke ad vejen. Det er nødvendigt at skabe bred samling af venstrekræfterne, organisationer, bevægelser, partier og enkeltpersoner, mod nedskæringspolitikken, EU og de imperialistiske krige. Det man også i dag rundt om i verden kalder folkefronten. Den diskussion må vi for alvor tage fat på også her, understregede Klaus.

EU's supermagtsvanvid

Franz Krejbjerg, aktivist i Folkebevægelsen mod EU og APK'er, gennemgik illustrativt, hvordan EU udplyndrer verdens ressourcer, ikke mindst i de tidligere kolonier i Afrika. Han tegnede også et billede af de nye store unions-skridt som finanspagt, bankunion og fælles EU-hær.

Specielt understregede han nødvendigheden af at forbinde kampen mod EU og den planlagte forbundsstat med den konkrete EU-nedskæringspolitik som SRSF(ø)-regeringen herhjemme fører.

En anden vigtig pointe var, at den danske EU-kamp ikke kan ses isoleret, men må være en del af den store folkelige bevægelse mod EU's politik, der foregår i mange europæiske lande. Det er en bevægelse, som de fælles europæiske aktionsdage også er en del af. Monopolernes EU-stat i hele sin uhyrlighed er et fælles problem for de europæiske folk – som også må bekæmpe den i fællesskab, samtidig med at de hver især kæmper for at forlade EU og euro'en.

Organisering af udenlandske arbejdere og solidaritet

Filippinske Jean Gocotano er organisator i FOA af au pair-pigerne i Danmark, som først for nylig efter en dansk og international kampagne har fået lov til at blive og fortsætte sin kamp mod

grov udnyttelse. Hun fortalte om det vanskelige arbejde med at organisere de udenlandske tjenestepiger, der kaldes au pair, og officielt skal være noget med kulturudveksling. Reelt er der tale om immigrant-arbejdskraft uden rettigheder, som i mange tilfælde arbejder på slavelignende vilkår for de fine fruer som 1800-tallets tjenestepiger.

Fattigdommen tvinger dem herop, hvor de udnyttes som løntrykkere. Behovet for solidaritet og fælles kamp danske og udenlandske arbejdere står klart. Det er også en del af en fælles front.

Anti-kapitalistisk modstand

Occupy-bevægelsen bredte sig som en slagkraftig bevægelse fra Spanien og Grækenland til New York's Wall Street sidste år og derfra rundt i verdens storbyer. Den blev hilst både med begejstring og med repression. På internationalt plan som i Danmark lever den endnu og søger veje for modstanden.

Arnold fra Occupy CPH gav et rids af dens aktuelle diskussioner for udviklingen af den anti-kapitalistiske modstand. Diskussioner der går i mange retninger, men drevet af at ville finde en alternativ fremtid til det uholdbare globale finanskapitalistiske diktatur, der hersker i dag.

Med konferencen i år blev der taget et nyt skridt i retningen af at udvikle en fælles front af kampvillige politiske venstrekræfter. Den fik sat en tydelig streg under nødvendigheden af at lægge kræfterne sammen i en mere samlet og organiseret form.

Det mulige

Det imponerende resultat af to ”socialistiske” partiers forsøg på at være med til lede landet, ligger nu klar i finansloven for 2013. Det er med bombastisk retorik lykkedes at komme frem til noget, der ligner det de andre ville være kommet frem til. Man kan ikke lade være med at tænke, at de selv må synes det er pinligt.

Det eneste glædelige ved den manglende evne til at gennemføre en socialistisk præget politik er, at det er endnu et søm i konstruktivismens ligkiste. Det er et ret tydeligt eksempel på, at det ikke er nok at ”italesætte” forandringer, man er også nødt til at gennemføre dem. Nogle vil mene, at det er et udtryk for ”realpolitik”, eller ”det muliges kunst”, mens andre kalder det bedrageri.

Hvis man leger reformsocialist et øjeblik, så er det oplagt at overveje, hvad

der skal til for at komme ”et skridt tættere på målet”. Der er selvfølgelig folkeafstemningen, der indfører socialisme, men det er nok et lidt for stort skridt at tage, når man ikke har flere mandater. Til gengæld er der masser af mindre skridt, der er værd at gå.

Første skridt kunne være et Forsvarsskridt:

- Øjeblikkeligt stop for dansk deltagelse i NATO-missionerne i Afghanistan og ved farvandene ud for Somalias kyst.
- Nedsikring og omstrukturering af Forsvaret til udelukkende at skulle forsvare Danmarks suverænitet.

Det vil spare liv og lemmer, mange milliarder kroner og generelt svække militarismens ideologiske indflydelse.

Det største problem er, hvad de mange tusinder, der ikke længere vil være be-

skæftiget i Forsvaret, skal tage sig til. Til at starte med må de stille sig ind i arbejdsløshedskøen, men det næste skridt må være et arbejdsmarkeds-skridt.

Det er anelse mere kompliceret end det foregående fordi der skal skabes i stedet for at skæres. Men det må starte med at undersøge

- Hvilken produktion er der behov for til at dække den nationale efterspørgsel.
- Hvilken produktion kan etableres eller intensiveres for at udvide eksporten.
- Hvilke velfærdsområder har brug for mere arbejdskraft.

Med udgangspunkt i behovet i dag og hvad der forventes om 5, 10, 20 år kan der

- Sikres arbejde eller uddannelse til alle der kan varetage det.
- Skabes grundlag for stabil økonomisk vækst.

At flytte folk fra overførselsindkomst til produktivt arbejde eller relevant uddannelse, vil ikke kun være en økonomisk gevinst, men også øge livsglæden for dem der er ledige og mindske sociale problemer. For den lille gruppe, der ikke kan varetage arbejde eller uddannelse, skal der først og fremmest ske en holdningsændring.

- Vi skal se det som en fejl ved samfundet at det ikke kan hjælpe borgere med svære problemer.
- Vi må acceptere at løsninger kan tage mange år.

Før nogen af skridtene kan tages er det nødvendigt at tage beslutningsmyndigheden tilbage fra Bruxelles og placere den i folketinget og byrådene. Her og nu må finanspagten afvises og hurtigst muligt må Danmark udtræde af EU.

En finanslov, der bakker væk fra hvert eneste punkt, er kapitalismens business-usual og egentlig noget svineri.

Obama

og Romney dystede om præsidentembedet og førstnævnte vandt. – Begge ville føre politik indadtil – og i særdeleshed udadtil – i guds vilje og navn og USA's 'gode' hensigter...- Som altid føres politik udadtil i form af krig ved at undertvinge andre land og folk under imperiets herredømme – og før dette er opnået – med ufattelige lidelser og konsekvenser til følge -; De berørte er nok ligeglade om det sker i et samspil mellem USA's og guds gode hensigter - de bærer følgerne af dette vanvid uanfægtet af præsidentens navn; - og guds vilje.

N.B:

På vej til Athen

For nogle måneder siden besluttede vi at holde ferie i uge 47. Det blev efter kig på vejr og priser til en uge i Athen fra den 17. november. Med den tanke at så kunne vi måske også se nærmere på, hvad der skete på den politiske scene, med eventuelle strejker og demonstrationer mod nedskæringerne, der hagler ned over grækerne.

Siden da har situationen udviklet sig en del. Merkel var på besøg og fik utilfredsheden til at bryde ud i lys lue. Det fortsatte den 5.-6. november, hvor der var adskillige

48-timers strejker inden for mange fagområder, transport, tv-nyheder og alle aviser, bankansatte og mange, mange andre. Og der blev afholdt flere store demonstrationer foran parlamentet under forhandlingerne om vedtagelsen af den næste sparepakke, der indeholder flere fyringer af offentligt ansatte, lønreduktioner, længere arbejdstid og senere pensionsalder. Nedskæringer, som er forlangt af trojkaen bestående af Den Internationale Valutafond (IMF), Den Europæiske Centralbank og EU for lånene, der skal nedbringe statsgælden. Dage sluttet med en del uroligheder, hvor vandkanoner og molotovcocktails skiftedes til at have overtaget.

GSEE – en slags græsk LO med 83 fagforbund i den private sektor – opfordrer til tre timers arbejdsnedlæggelse den 14. november, hvor det europæiske LO, ETUC, har indkaldt til fælles europæiske strejker mod de nyliberale nedskæringer. Flere fagforeninger og andre fortsætter med fortløbende strejker og aktioner af forskellig slags med 48-timers arbejdsnedlæggelser, besættelser af lokale rådhus m.m.

Sideløbende er kampen mod den fascistiske udvikling styrket med blandt andet en stor demonstration mod det fascistiske Gyldent daggry den 28. oktober og den 17. november igen på årsdagen for Athens Polytekniske Universitets oprør mod den fascistiske junta i 1973. Efter flere forskellige angreb på studenterledere efter kuppet i 1967 gik de jurastuderende i februar 1973 i strejke og barrikaderede universitetets jurastudie midt i Athen og forlangte, at anklagen mod 88 af deres kolleger for "undergravende virksomhed" blev trukket tilbage. Politiet trængte brutalt ind og stoppede besættelsen. I november samme år gik studenterne på Det polytekniske universitet i strejke mod militærregimet. De barrikaderede sig og byggede en radiostation, der udsendte et gentaget opråb om fælles kamp mod diktaturet og for demokrati. På to dage blev gaderne udenfor fyldt

med mennesker. De blev terroriseret med tåregas, og efter midnat den 17. november ankom hen ved 25 AMX 30-tanks, hvoraf en sigtede på hovedindgangen. De studerende bad om 30 minutter til evakuering, fik bevilliget 15 minutter, men efter ti minutter brød den første tank gennem hovedporten. Begivenhederne blev filmet og ligger på Youtube (www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=B28Pqv14IAc). Efterfølgende blev forsamlinger forhindret af politi og militær, og 28 studenterorganisationer blev opløst. Men hvert år bliver der strejket og demonstreret på skoler og universiteter den 17. november. I 2011 var der udstationeret 7000 betjente i Athen på dagen, hvor parlamentet netop var i færd med sidstebehandling af budgettet for 2012.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Bemærk Ny adresse

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

Åbningstid:

Tirs- og torsdag 13 - 18.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

Kom og gør et godt KUP

- der er bøger for enhver, vi rydder op på lageret

**10-kroners udsalg i Oktober Bogcafé
Vesterfælledvej 1B, 1750 København V**

Fra søndag den 2. december kl. 14

til søndag den 9. december kl. 14

ÅBNINGSTIDER

Søndag den 2. december kl. 14-17

Alle dage hele ugen fra kl. 10-18

Søndag den 9. december kl. 10-14

Break the Silence

*700 sultestrejkende politiske fanger
i Tyrkiet*

Siden den 12. september 2012 har over 700 politiske fanger i de tyrkiske fængsler sultestrejket.

De har sat deres liv på spil for at appellere til verdenssamfundets samvittighed i forhold til en demokratisk og fredelig løsning af det kurdiske spørgsmål.

En dansk initiativgruppe har oprettet en facebook-side og udarbejdet et appellbrev, som den opfordrer til at sende til det tyrkiske justitsministerium.

Gå ind på facebook-siden Break the Silence og send følgende appel:

ØJEBLIKkelig HANDLING FOR DE SULTESTREJKENDE I DE TYRKISKE FÆNGSLER

Kære Justitsminister Sadullah Ergin

Jeg skriver til Dem for at gøre opmærksom på, at over 700 politiske fanger har sultestrejket i de tyrkiske fængsler siden den 12. september 2012.

Sultestrejken blev iværksat for at gøre opmærksom på den verserende kurdiske konflikt, som har varet i over 30 år.

På baggrund af beretninger fra Amnesty International, advokater og familiedlemmer til de sultestrejkende samt den tyrkiske menneskerettighedsorganisation (IHD) er vi bekymrede for de forhold, som de sultestrejkende befinder sig under i de tyrkiske fængsler for øjeblikket.

Advokater til de sultestrejkende har berettet til Amnesty International, at de sultestrejkende nægtes adgang til de regelmæssige lægetjek, ligesom de heller ikke får udleveret de livsnødvendige vitaminer, som forsøges overrakt til dem af deres advokater. Derudover er der alvorlige beretninger om, at de sultestrejkende i nogle fængsler bliver udsat for dårlig behandling netop på grund af deres deltagelse i sultestrejken.

Den igangværende sultestrejke er en fredelig protestform, som vi anmoder de tyrkiske myndigheder om at respektere og tage alvorligt.

Vi vil derfor stærkt appellere Dem til:

1. At sikre at alle de sultestrejkenes basale livsvigtige behov opfyldes, således

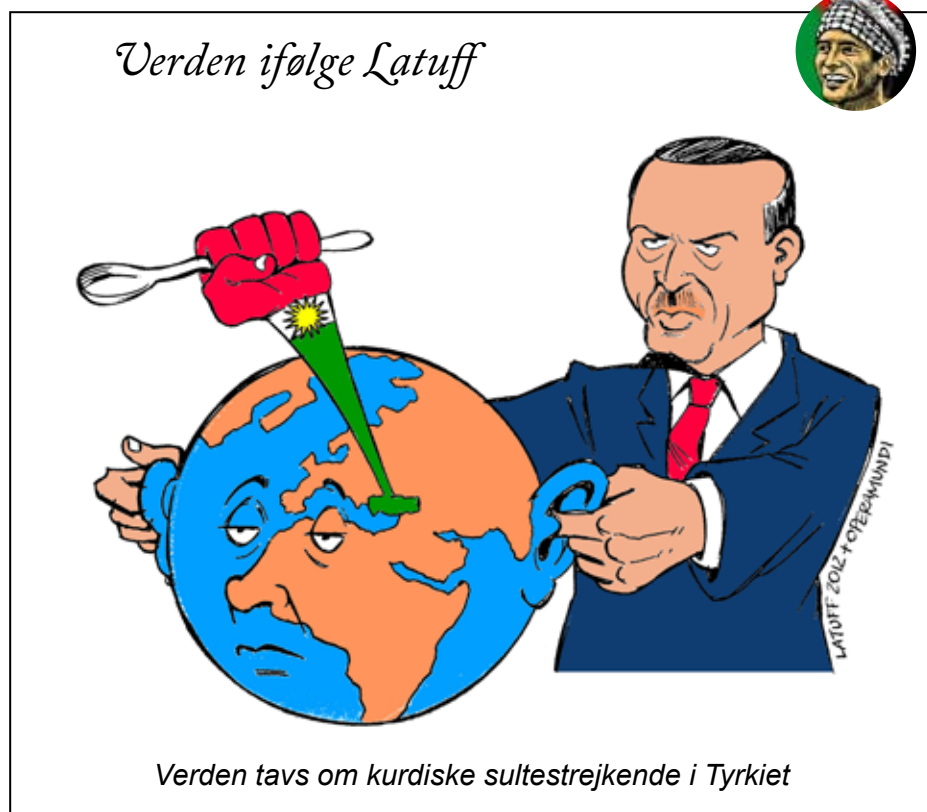
- At de sikres den nødvendige og regelmæssige lægefaglige hjælp
- At de sikres adgang til de nødvendige vitaminer og vand og sukker
- At de ikke bliver udsat for nogen former for straffeaktioner på grund af deres deltagelse i sultestrejken

2. At sikre at følgende politiske krav imødekommes:

- Retten til modersmålsundervisning på kurdisk
- Retten til at forsvare sig selv på kurdisk ved domstolene
- Ophævelsen af isolationsfængsling mod de kurdiske fanger

Jeg håber, at de sultestrejkenes krav opfyldes hurtigst muligt, og at dette giver anledning til en fredelig og demokratisk løsning på den kurdiske konflikt.

(Sign. navn)

Verden tavs om kurdiske sultestrejkende i Tyrkiet